

Naujienu Antroji Dalis

NR. 791

CHICAGOS LIETUVIŲ LITERATŪROS DRAUGIJOS LEIDINYS

XXI METAI

Ar Ad. Mickevičius mokėjo lietuviškai?

Eugeniusz Szermentowski įrodo, kad taip

Chicago lenkų dienraštyje "Dziennik Chicagoski" lapkričio 13 dienos nr. literatūros priede yra įdomus autoriaus Eugenijaus Szermentovskio (Eugeniusz Szermentowski) straipsnis "Czy Adam Mickiewicz Znal Litewski?", kuriame autorius kaip ir besisukinėja, bet galų gale pripažįsta, kad Adomas Mickevičius mokėjo ne tik lietuviškai, bet ir žemaitiškai! Dėl straipsnio charakteringo įdomumo, jį čia perduodame ištiesiškai išvertę:

"Žinojau lietuvišką sakinį, kurį marmure iškaltą skaičiau Karo muziejuje Kaune: "Lietuva, tievina musu". Tai yra ne daugiau ir nemažiau kaip lietuviškas vertimas posmelio: "Litwo, ojczyzna moja".

Vakare Jordancuose įkaito ginčas tema: ar Mickevičius mokėjo lietuviškai ar nemokėjo. Nuomonės buvo skirtingos. Štai Vladislovas Mickevičius savo knygelėje apie Tėvą prisimena kažkokį žemaitį Korylskį, kurs su poetu lošdavo šachmatus ir kartais jam dainuodavo lietuviškas daineles.

"Sykį atsitiko", rašo Vl. Mickevičius, kad jam bedainuojant lietuvišką dainelę, šv. atminties mano tėvas jį pertraukė, pastebėdamas, kad vieną strofą jis netiksliai kartoja ir popieriaus lapelyje parašė pataisą. Mano sesuo, Marija Gorecka, tą ketvirtainį popierėlį išsaugojo (zachowala), bet nei ji, nei aš nežinojome, ar šv. atminties tėvas mokėjo ar nemokėjo lietuviškai..."

Lietuviškas autografas per ilgus metus nuėjo į užmarštį. Jis buvo rastas visiškai netikėtai Mickevičiaus muziejuje Paryžių mūsų amžiaus dvidešimtais metais. To autografo mokslinius tyrimus atliko profesoriai Michael Brensztaïn ir Jan Ostrębski ir rezultatas paskelbė spaudoje antrašte: "Dajny litewskie zapisane przez Adama Mickiewicza" (Lietuvių dainos, užrašytos Adomo Mickevičiaus). Autografas buvo autentiškas. Tatai be to patvirtina ir poeto vaikai.

Lietuviška dainelė

Kas yra tos "dainos" ("Dajny")? Tai liaudies dainelės, kažkas panašaus į rusų "častuškas". Romantizmo gadyneje jos buvo verčiamos į svetimas kalbas ir sukėlė Goethes, Schillerio bei Chamisso susižavėjimą. Didžiąja dalimi lyrinės, jos perduoda žemaitių žmonių arba dainolietuvių dvasią ir papročius.

Grįžtant prie autografo, rankraščio analė rodo, kad tekstas yra rašytas be lietuvių kalbos

žinojimo, diktuoju ar nusi-klausant. Kai kurie žodžiai yra taisyti po kelis kartus. Dar 1922 metais tebegyvenusi ponia Gorecka tuo reikalu, atsakydama į prof. St. Pignonia laišką, rašė, kad jos tėvas girdėjo lietuviškai dainuojantį Korylskį ir į korteles užrašinėjo pataisas.

O kas buvo tas Korylskis? Asmenybė taip pat kiaurai romantinė, Poeto visų reikalų vedėjas (factotum), jo vaikų mokytojas, kilęs iš žemaitijos ir puikiai kalbantis lietuviškai. Tikroji jo pavardė buvo Kobeckis. Juokdarys. Pavardę pakeitė įsitikinęs, kad tuo būdu laimės didelę garbę. Nes tikrai jis jau buvo pasiekęs tam tikros garsenybės slenkščio. Savo laiku jis Liudvikui Napoleonui (Napoleonas III, Prancūzijos imperatorius nuo 1852 iki 1873 metų), dar tuomet tebebuvusiam kunigaikščiui ir sosto pretendentui, buvo padaręs kažkokį pasitarnavimą. Dėkingas kunigaikštis tuomet jam padovanojo savo auksinį žiedą ženklui, kad atsigerins, kai atsiras tinkama proga. Bet kągi? Kunigaikštis patapo imperatoriumi ir tinkama proga atsirado, bet Kobeckis-Korylskis užpyko ant jo, kam jis apgulė... Romą. Nebenorėjo nė girdėti apie jokią atsidėkojimą ir kad nepasidavus pagandai, net žiedą įmetė į Sekvaną. Nuo tol gyveno amžiname skurde. Valandomis išsėdėdavo prie rue de la Sanre, arti Batignolės, rėždavo su Poeta šachmatais ir dainuodavo jam nostalgiskas dainas.

Priešingos nuomonės

Kas dėl Poeto lietuvių kalbos žinojimo, nuomonės yra pasidalinusios. Toks pavyzdžiui, Adomas Rzewuski, rašęs slapyvardžiu Aer (A. R.) 1880 metais rašė: "Mickevičius, kaip tikrina tie, kurie jį gerai ir iš arti pažinojo, nemokėjo lietuviškai".

Visiškai kitokią nuomonę tuo atveju skelbia savo "Atsiminimuose" Aloizas Ligenza Neveravičius (Niewierowicz): "Kadaiše Paryžiuje, po vienos sukaktuvinės vakarienės pas Mickevičius, poeto dukte Marija fortepijonu akompanuodama padainavo melodingą lietuvišką dainą... sukurtą prie Nemuno krantų".

Neveravičius, nors pats kilęs iš lietuviškos Gudijos (z litewskiej Bialorusi), tuomet prisipažino, kad turinio nė trupučio nesupranta. Atsakymui į tai jis išgirdo iš Mickevičiaus lūpų papėikimą, kad lietuviškai nemo-ka". Ir būk dabar gudrus!", — aimanuoja p. Szermentowskis.

(Nukelta į 2 psl.)



Paulius Augius

Grafika

V. VYTIENIETIS

PRIVERSTINIS LIETUVOS ĮJUNGIMAS Į SOVIETŲ SĄJUNGĄ

Prieš 25 metus komunistinė Rusija įvykdė seniai svajotus savo grobuoniškus tikslus ir okupavo mūsų tėvynę. Maskva, savo smurto žygiams pateisinti, skelbė, kad atėjo lietuvių tautą išvaduoti iš buržuazijos rankų, fabrikantų ir kapitalistų jungo. Bet tikrovėje, tai bolševikai mums atvežė skurdą, badą ir vergiją. Komunistinei santvarkai būdingus valdymo metodus: fizinių ir moralinių terora, jokių ribų nežinančią apgaulę ir melą. Kartu atvežė Lietuvos valstybės laidotuvių aktą ir budelio Serovo paruoštą trėmimų planą. Ir nuo to laiko ant Lietuvos miestų ir sodžių užtemo tamsi naktis.

Minint tą liūdną 25 m. sukaktį noriu aprašyti kaip buvo įvykdytas Lietuvos laidotuvių aktas ir priverstinis įjungimas į S. Sąjungą. Taip pat noriu priminti ir svarbesnių tėvynės duobkasių pavardes ir jų pasakytų kalbų charakteringesnes ištraukas.

1940 m. birželio 24 d. Kaune, P. Vileišio aikštėje, komunistų partija sušaukė vadinamąjį darbo žmonių mitingą. Tame mitinge, be įvairių plakatų, jau pasirodė ir vienas išsiskiriantis iš visų kitų, kuris aiškiai parodė, ko komunistai siekia Lietuvoje. Plakatas buvo apklijuotas Stalino, Molotovo ir Vorosilovo portretais ir turėjo įrašą: "Tegyvuoja Socialistinė Lietuvos Respublika".

Tai buvo bene pirmas prievartos ženklas, raginantis įsijungti į S. Rusiją. Tame mitinge pirmą kartą viešai buvo sugargaliuotas komunistų internacionalas. O komunistų parti-

jos centro komiteto narys, žydas Berel Fridmanas - Latvis, gvergdžiančiu balsu pradėjo šūkalioti: "Tegyvuoja sovietų socialistinė Lietuva".

Pasibaigus mitingui buvo pasiųsta Stalinui sveikinimo telegrama. Joje pažymėta, kad susirinkusieji reikalauja Socialistinės Lietuvos Respublikos. Taigi, patamsių gaivalai, šliužai jau pradeda ardyti Lietuvos valstybės vidaus pamatus. O Maskva iš džiaugsmo tik trina rankas, kad viskas gerai vyksta pagal iš anksto numatytą planą.

Rusai kiek galėdami spaudžia anuometinę Lietuvos vyriausybę, kad greičiau būtų pravestas naujas seimo rinkimų įstatymas. O išrinkus Liaudies Seimą, pagal Maskvos režisūrą, jis nutars įsijungti į S. Sąjungą. Maskva vaidina "išlaisvintojo" rolę ir nori, kad tik pačių lietuvių rankomis būtų palaidota Lietuvos nepriklausomybė.

Liepos mėnesio pradžioje jau ir "Tiesa" pradėjo savo skiltyse stambiomis raidėmis peckioti šūkius — "Tegyvuoja Sovietų Lietuva".

Liepos 11 d. Kaune suvartytame darbininkų ir valstiečių susiartinimo mitinge, "liaudis" šiais šūkais "sveikina" Lietuvą. Viliampolės — "Tegyvuoja 13 Sovietų Respublika". Senamiesčio ir Radviliškio — "Tegyvuoja 16-ji Tarybų Respublika". Šiaulių miesto — "Tegyvuoja Stalino Konstitucija". Lietuva jau stumta stumiama į komunistinės Rusijos "globą".

(Nukelta į 2 psl.)

MENO ŽINIOS

Redaguoja MIKAS SILEIKIS

ČIURLIONIS MUMS DAUG PALIKO

Čiurlionio 90 metinių proga

M. K. Čiurlionio kultūrinis palikimas atsveria kone visus mūsų vaizduojamojo meno laimėjimus. Daug spėliojama ir daromos išvados spaudoje dėl Čiurlionio kūrybos, kuris tikrai po mirties buvo pradėtas vertinti kaip muzikas ir dailininkas, nepaprastos energijos ir gilios minties menininkas. Dabar jo 90 metų gimimo sukaktį prisimenant, vėl keliamas iš naujo klausimas: ar Čiurlionis buvo abstrakto išradėjas? Jis nebuvo abstraktistas, bet artai to. Daug kas Kandinskį laiko tikruoju abstrakto tėvu, kuris tik paskutiniaisiais Čiurlionio gyvenimo metais bandė kurti arabeskas su dekoratyvinių elementu.

Prieš Pirmąjį pasaulinį karą Picasso ir Braque, ir kai kurie kiti, impresionizmo epochos pabaigoje dėjo pagrindus naujoms meno formoms, bodėdamiesi regimuoju pasauliu. Picasso pas Cezanne pastebėjo, jog formų kontūrai sudaro kaip ir apibrėžtų daiktų kontūrus, panašius į kūbą arba į geometrinę devizą, kad gryna forma yra savaime gryna forma, — sintetinė reprezentacija, tam tikros struktūros rezultatas. Italai Marinetti ir kt., kurie kurių prisidėjo ir Mussolini, sukūrė futuristų frakciją, kurie buvo daugiau politinės „revoliucinės“ ideologijos žmonės, negu kultūrinės. Grįžtant prie Čiurlionio amžininkų, abstraktas, kokį mes suprantame, tada dar nebuvo praktikuojamas. (Abstraktas buvo nuo to laiko, kaip žmogus atsirado žemėje). Abstraktišką dailę dailininkai pradėjo praktikuoti eksperimentuodami betarpiškai, iš daugelio išvestų teorijų, samprotaujant, jog dailė nebūtinai turi būti reprezentacine dogma.

Čiurlionis nieko bendro neturėjo su Picasso kubizmu, nes jis neturėjo kontakto su paryžiečiais menininkais. Abstraktistų judėjimas prasidėjo jau po Čiurlionio mirties 1911 m. Abstraktinis judėjimas pradžioje buvo nedrausmingas, nedisciplinuotas, atsiradęs iš naujų formų ieškojimo davybių, bet neiškart ir ne kuriam nors vienam autoriui ta garbė priklauso. Yra pagrindo manyti, kad Čiurlionis galėjo daug kam daryti įtakos, nors jis nepamėgdžiojamas.

M. K. Čiurlionis domėjosi metafizine filosofija, atseit, žmogiškosios buities problemomis ir jis tas savo idėjas išreiškė labai paprastai, tiek paprastai, kad žmonės negalėjo

įsivaizduoti Čiurlionio kūrybos naujumo, kai ji buvo perkelta iš daiktiškumo aplinkos į dvasinės kūrybos aukštumas. Čiurlionį galima laikyti surrealizmo tėvu, negu Kandinskį pirmuoju abstraktistu. Lenkų žurnalistas Andžejus Markevičius apie Čiurlionį atsiliepia:

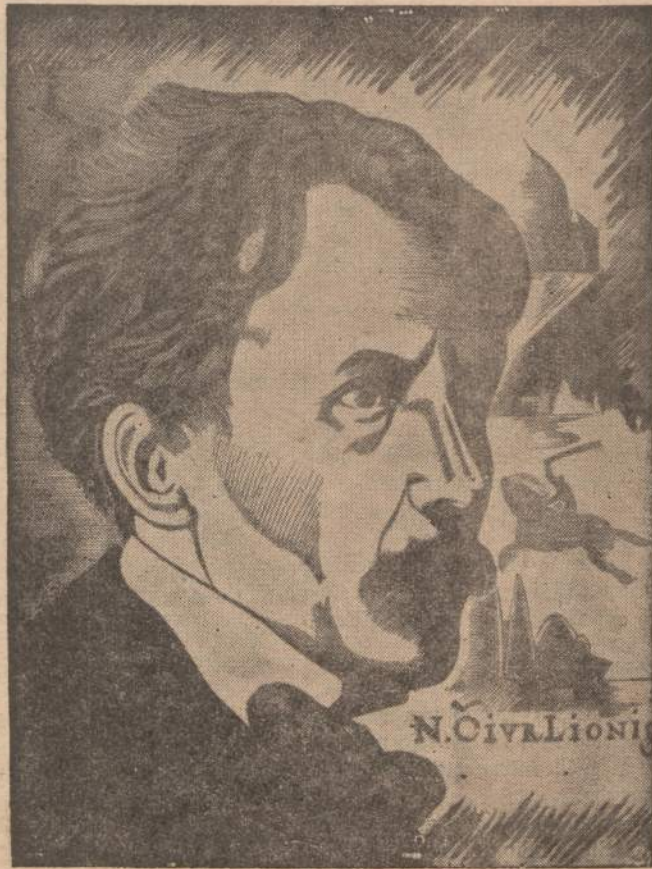
„Čiurlionis ilgai slėpė savo naująją aistrą, naują polėkį — tapybą, kuri jau senokai jį kankino ir traukė, kol pagaliau priverė kuriam laikui atsisakyti kompozitoriaus darbų. Širdyje jis nešiojo ne tik garsus, kuriuos perkeldavo į preliudijas ir kitus muzikos kūrinius, bet taip pat ir jų paveikslus, atvaizdus kūrinių, kuriuos komponavo.“

1938 m. Nikolai Vorobjov parašė monografiją apie Čiurlionį „M. K. Čiurlionis Der Litauischen Maler und Musiker“, Verlag der Buchhandlung Leipzig su apie 50 reprodukcijų. Dr. Vorobjovas savo knygoje Čiurlionį apibūdina, kaip talentingiausį lietuvių menininką muziką ir dailininką, jog dvilypę muzikos ir dailės meno paralelę iškelia aukščiausias žmogaus dvasinės egzistencijos problemas. Vorobjovas Čiurlionį parodo meninės ir kūrybinės gailios didybėje ir pilnybėje. Jis atskleidžia žmogų, filosofą, poetą-dailininką, muziką-dailininką, lietuviškųjų formų, lietuviškosios dvasios reiškęją, plačią, gilią ir savaimingą, kūrybingą individualybę.

Justinas Vienožinskis „N. R.“ 1935 m. spalio 20 d. apie Čiurlionį taip atsiliepia:

„Čiurlionis nebuvo plačiau susipažinęs su kokiomis nors tapybinės mokyklos disciplinomis. Jam svetimi buvo praeities tapybos didžiųjų epochų gryni tapybiniai uždaviniai, jis nebuvo susizavėjęs ir tomis meniškoms problemoms, kurias šių dienų tapyba iškėlė, nors intuityviai ir savaip jas jautė. Į jo pasaulėvaizdį, berods, vieno Leonardo da Vinci pareikštoji mintis, kad menas yra idėjos, spalvos ir formos sintezė, padarė galingą įspūdį. Apie tai liudija visi Čiurlionio tapybos darbai“.

Elta praneša, kad Baden Badene 1960 m. išleistoje dviejų autorių G. Poensgen ir L. Zahn studijoje „Abstrakte Kunst — eine Weltsprache“ teigiama, kad istoriškai abstrakcionizmo pirmtaku esąs M. K. Čiurlionis. Kiti autoriai teigia, kad ne Čiurlioniui svetimos meno srovės buvo nesuvokiamos nei estetiškai, nei formiškai. Mes mažai arba nieko nežinome, kaip Čiurlionis žiūrėjo į kitų menininkų kūry-



Mikalojus K. Čiurlionis

bą, kaip jis vertino kitų meno esmę ir prasmę. Čiurlionis ir šiandien nėra mums pakankamai aiškus, gal todėl apie jo tapybą ir muziką, įvairiausių, dažnai viena kitai priešingų, nuomonių yra pasakyta. Apie Čiurlionį šviesios asmenybės, kaip Romain Rolland, Dr. Pinder ir kt. pasisakė, kaip apie vieną iš lietuvių didžiausių ir patį lietuviškiausią menininką. Čiurlionis gimė Varėnoje 1875 m. spalio 23 d. Mirė 1911 m. balandžio 10 d.

Čiurlionio vardas liko kaip patronas lietuviškų organizacijų kultūrinei veiklai sujungti su jo vardu. Clevelande yra Čiurlionio Ansamblis, Chicagoje 1957 m. spalio 20 d. įsikūrė Čiurlionio vardo meno galerija Jaunimo Centre. Gruodžio 11 d. tame pat centre Liet. Menininkų Klubas rengia Čiurlionio 90 metų gimimo sukakties paminėjimą. Vakaro programa jungiama su jo kūryba. M. Š.

LIET. DAILININKŲ SAJUNGOS PARODA

Praejusį šeštadienį Čiurlionio galerijoje Jaunimo Centre buvo atidaryta Amerikos Lietuvių Dailininkų Sąjungos metinė dailės paroda, į kurios atidarymą atsilankė negausiai žmonių. Parodą atidarė s-gos pirmininkas Vl. Vaitekūnas, be kita ko pranešdamas, jog naujosios „69“ Meno galjos (2612 W. 69 gt.) savininkas Stasys Orentas paskyrė tris premijas už geriausius kūrinius. 1-moji premija \$100, antroji — \$50.00 ir trečioji — \$25.00. Premijoms paveikslus rinko parodos lankytojai, ne speciali džiuri komisija, kaip paprastai ir yra daroma. O publika balsuoja tikrai populiarumo atveju. Dėl šito potvarkio kai kurie dailininkai nėra patenkinti.

Premijoms skirti balsuotojas ant kortelės, kuri pažymėta individualiu numeriu užsiregistravus knygoje, turi parašyti

paveikslo ir autoriaus vardą, kartu pažymėdamas premijos sumą.

Nepasirūpinta nei parodos katalogu.

Menkiausia paroda, sprendžiant iš to, kad dailininkų sąjunga, turinti 45 narius, nepajėgė geriau pasirodyti bent kartą metuose. Išstatyta 45 darbai. Stambiausi J. Mielulio kūriniai, kiti ne tik smulkučiai, bet ir kokybine verte menkučiai, išskiriant dail. Vladą Vaičaitį, kuris daro pažangą. Jo 4 peizažai, pvz. dėmesio verti „Kompozicija“ nr. 14 ir „Violetiniam fone“ nr. 5. Vaičaitis turi nemeluotą, skoningą koloritą, laisvą kultūringą tapybinę techniką. Dail. A. Petrikonis šį kartą savo temperomis primena Galdiką, o kitame paveiksle Dargį. Du jam pačiam priešingi spalviniai elementai, parodo, jog dailininkas dairosi ir kitur, kas yra natūralu jaunam žmogui. Apie kitus lyg ir nebūtų ko pasakyti. Paroda sudaryta beveik tik iš vietinių dailininkų ir tai ne visi dalyvauja. Nėra Varno, Rūkštelės, Paukštienės, Murino, Pilipausko ir kitų. Iš kitų miestų šioje parodoje nedalyvauja A. Vaikšnoras, Janušas, kun. Brazauskas ir kt. Tiesa, Buračas su medžio skulptūra ir Stančikaitė su grafiškom iliustracijom dalyvauja.

Man naujas realistinės dailės atstovas Andrašiūnas turi porą gana kultūringos tapybos gamtovaizdžių. J. Pautieniaus peizažas rudens spalvose, neblogas. Seselės Mercedes kūriniai tarp kitų paveikslų nedaro ypatingo įspūdžio, nes josios rusvas, švelnus koloritas atrodo, kaip nublukęs. Josios motyvai mistiški, pusiau abstraktūs, regimasis pasaulis pusiau užslėptas.

Po trumpo parodos atidarymo, buvo kavutė su lengvais užkandžiais.

Paroda baigsis šį sekmadienį. 9 val. vakaro.